

Nimeni on Antti Kempas,
Karjalasta syntyjäni,
Karjalasta kaukaisesta,
Enon kylmästä kylästä.

Orastin jo poikaseksi,
mieheksi toki en vielä,
penkereillä Peijonniemen,
Uusi-Värtsilän pitäjän,
rannikoilla Tohmajärven.

Ei ollut elämä häävi,
tuskin häävi, ei leveä,
puoskaa löytyi meiltä viisi,
kakaroita yllin kyllin,
syötettäviä sylissä.

Ahkera emo alati
lypsi lehmän, syötti possun
eikä kissaakaan hylännyt.

Tuvassa kuhina kuului,
äidin kintuilla hulina,
hosui koivilla kakarat,
muuten muksut niin mukavat.

Isä-ukko rautaa laski
hitosti, hiki hatussa,
valimossa vaikeassa,
tulisessa tehtahassa
Värtsilän yrityksessä.

Kokemattomana jouduin
kaupunkihin muuttamahan,
Joensuuhun lähtemähän,
opetusta etsimähän,
sivistymään päästäkseni
yksitoistavuotiaana.

Asuin siinä ja elelin
korttelissa vuokratussa.
Kaukana oma porukka,
kotiin en mä sieltä päässyt,
päässyt en, pakoon en juossut
käden kaidan käänteheissä.

Lyseo vai oppikoulu,
lukio, ei kai opisto?
Kas kun en nimeä muista,
rehtori tais olla Soila
liekö hän yhä elossa?

Vierähti jokunen vuosi,
taakse taivahan katosi,
takamusta hangatessa
koulunpenkillä kovalla,
kysyi myöskin kyynärpäitä.

Mikäs nyt etehen, poika?
Kerro pois, sitä selosta,
kursailematta kuvaile
pajunköyttä syöttämättä,
multa on jo menny' maltti!

"Kuka käänsi kohtalosi,
kuka arpasi valitsi,
peräsintä pyöritteli,
Fortuna vai Kohtalotar?

"Nyt kai muuhun maahan muutit,
muutit pois ja et palannut.

Kertoisitpas maasta nuuskan,
maasta Ruotsissa asuvan.

Kenties et pakise totta,
et totta, todenmukaista,
hyvä jos todennäköistä.

Johan nyt olisi kumma,
tosi kumma ja kamala,
jos en siitä selviäisi,
en taitaisi, en osaisi.

Jospa sittenkään en kerro,
työnnän tuota tuonnemmaksi,
kello käy jo puoltayötä,
huomenna on rankka duuni,
jomottaa jo kankkujakin.

Ehkä hieman viisastelen,
sofismeja siemennellen,

syntynyt kai kainoks' lienen.

Värssyt, sievät, ensimmäiset,
vasta-alkajan etydit,
meni Aulis Rintalalle,
maestrolle kuuluisalle,
sähköpostilla sujahti.

Jos hän niistä selvää saisi,
ojennellen, oikaistenkin,
tarinaan palata voisin.

(Antti Kempas från Sverige esittäytyy lisää:)

Takaisin tulivat, laulut,
eivät jääneet empimähän,
eivät taivastelemahan,
Tampereella käytyänsä.

Runot raukat, vaivaiskasvit,
löytyiköhän niistä tauti,
vakavakin vaiva, varsin,
punatautia pahempi,
olin jo olettamassa.

Tästä en mihinkään pääse,
lauluja ois jatkettava,
virsiä venytettävä.
Missä katkesi ajatus,
mihin kuukahti säkeeni?

Muutosta kai mainitsinkin,
ruotsinreissusta sanelin.

Putkahti pihalle bussi,
survottiin tavarat siihen,
kapistukset korjattiin.

Lähti Silja Naantalista,
Sinivalko kohta haipui,
meren kaaren tuolle puolen,
rusko iltainen kokassa.

Kuin Odysseuskin muinoin
purjehti välimerellä,
ajatukset Ithakalla,

Antti Kempas från Sverige esittäytyy

Kirjoittanut Antti Kempas

Penelopen armaan luona,
niin myös meillä harmit, huolet.
Rannikko eteen yleni.